

Murányi Sándor Olivér

MENEKÜLÉS?

– Szörnyű, de én nem érzek már semmit a férjem iránt – mondtam ebédmeghívómnak, akivel harmadik alkalommal találkoztunk. A megbeszélés szerint munkahelye előtt vártam rá a Báthory utcában, majd együtt kerestünk egy éttermet a déli szünetben. Minden alkalommal mást. Mivel nagyon el voltam keseredve, nem érdekelt, hogy házas és két kisgyerek apja. Az sem érdekelt, hogy néz ki. A kedvessége vonzott, az, hogy végre valaki meghallgat, végre figyelnek rám. Hosszan mesélt arról, hogy gyönyörű házastársa és kisbabái mellett lassan robotnak érzi magát, aki felváltva engedelmeskedik – hol gyerekei anyjának, hol meg anyósának. – Mivel nem látok kiutat, keresem titokban a lakást, hogy elköltözzem – panaszkolta. Hallgattam, és úgy éreztem, egy hajóban evezünk. Két ember, aki csalódott a házasságban. Böven volt, miről beszélünk, férjem, valamint az ő felesége okot adtak arra a kellemes bizsergető érzésre, ami hatalmába kerített, amikor ott ülhettem vele szemben az asztalnál. Nem terveztem semmit, csak sütkéreztem a jelenlétében. Lehetőséget jelentettünk egymás számára. Magam mögött hagyni a saját rémes történetem, megszökni vele, elbújni, akár összeköltözni és újrakezdeni mindent. Sokkal járhatóbb útnak tűnt ez számomra, mint házasságom megmentése. Férjem haragudott, ha más férfival találkozom, bizalmatlanságával és féltékenységével valósággal kikészített. Meg sem fordult a fejemben, hogy elmondjam neki ezeket a találkozásokat. Attól volt édes minden alkalom, hogy titokban történt. A tiltás tette édessé, az, hogy mindketten foglaltak vagyunk. Már a beszélgetésünk elején izgatott a kaland lehetősége, mégis ott volt bennem a félelem: mi lesz, ha ő nem lép le a párjától, csak én? Mi lesz, ha a mostanija mellett dönt végül, miután megkapott engem? Mi lesz, ha csupán átsétál az életemen és nem vállal fel? Az meg sem fordult valahogy a fejemben, hogy tönkreteszek egy édesanyát a két pici gyerekével, akiktől hozzám költözik az apjuk. Férjem egyáltalán nem sajnáltam – vastag kérget vont a szívemre megszámíthatatlan bántságával. Ebédmeghívómmal vagy mással, de egyetlen lehetőséget láttam a magam számára: elmenekülni, megpattanni, végleg eltűnni romhalmazzá vált házasságomból. Kapóra jöttek az alkalmak, amelyeken próbáltam kipuhatólózni, megtenne-e értem mindent a férfi, akinek tetszem. Vagy csak le akar feküdni velem, hogy újabb skalp kerüljön az övére? Eszembe sem jutott, hogy férjem szerethet még engem. Lejárt lemeznem láttam a kapcsolatunkat, amit minél hamarabb a kukába kell dobni, mert addig nem jön az új, ami fura módon most a vártnál hamarabb érkezett.

Figyelmesen hallgattam, amint elrontott házasságukról mesélt. Újra és újra kérdezett közben, így végre én is szóhoz juthattam, sőt, részletesen elmondtam neki, mi nem ment a férjem és köztem. A legnagyobb konfliktusaim anyumnak sem mondtam el. Végre megkönnyebbülhettem, kibeszélhettem magam valakinek. Természetesen mindenben előzékeny volt. Pontosan érkezett, és igazi úriemberhez méltóan kifizette az ebédem. Annyira

jó volt vele lenni, hogy fájt az egyórás ebédszünetemből visszatérni munkahelyemre a Wesselényi utcába, ahol már izgatottan várt a kolléganőm: – Na, milyen volt? – Hosszasan beszéltem neki erről a pasiról és félelmeimről. Az bosszantott a leginkább, hogy nem voltam benne biztos, akarja ezt az egészet kedves meghívóm, vagy csak a kalandrésze kell. Az biztos, hogy, amilyen állapotban voltam, azonnal tervezni tudtam volna vele jövőt, új életet, mindent. Meg akartam ismerni azonban, nehogy cseberből vederbe kerüljek, hanem annak adjam oda magam, aki megérdemel, tisztel, megbecsül, és nem él vissza az érzéseimmel. Beszélgetésünk a viberen is folytatódott. Ha facebookon írt, azonnal töröltem. Mintha éreztem volna, hogy az utóbbi egyszer csak megnyílik férjem előtt.

Egy szombati napon történt. Kedves ebédmeghívóm akkor már visszavonult, határozatlansága miatt nem mellettem döntött, könnyebb volt neki hazamennie, és egy gyenge pillanatában mindent meggyónnia a feleségének. Ekkor még csak sejtettem, hogy ez történhetett, mert nem jött el a volt kollégák találkozója, a Római Parton kibérelt házhoz, ahol vaddisznópörköltet készítettünk, és valósággal folyt a pálinka. Nem számítottam rá, hogy az ital még a facebook-jelszavam is megnyitja – éppen férjem előtt, aki a nap végén hazavitt engem, és önkívületközeli állapotomban lefektetett, miután megnyitottam neki kérésére a mobilom. Amíg aludtam, végigolvasta a messengeren levelezésem kolléganőmmel, akinek mindent elmondtam. – Ki ez a férfi? – ébresztett fel az éjszaka közepén.

Nem volt mentségem. Vallanom kellett. Sírva mondtam el férjemnek, ami történt, majd lehúztam a pizsamanadrágom, és három hónap szünet után azonnal odaadtam neki magam. De a kálvária még csak ezután kezdődött. Egy héttel később ráírt facebookon ebédmeghívóm felesége a férjemre, aki továbbította nekem a levelezést:

Melánia Csengeri:

Kedves András! Honnan ismerjük egymást?

András Pomázi:

Kedves Melánia, a házastársaink kollégák. Gratulálok a két aranyos kicsihez!

Melánia Csengeri:

Köszönöm szépen. Akkor mindketten tudunk mindent, rendben.

András Pomázi:

Én még nem tudok mindent...

Melánia Csengeri:

Felzaklat. De majd csak egyszer túl leszek rajta.

András Pomázi:

Több is volt köztük ebédeknél?

Melánia Csengeri:

Sajnos. Én ezt nem szeretném feleleveníteni. Büszke nő vagyok.

András Pomázi:
Minden megtörtént köztük?
Ez halálbiztos?

Melánia Csengeri:
Miért, ott mi a verzió?

András Pomázi:
Hogy csak ebédelték...

Melánia Csengeri:
Én tavaly novemberben emiatt majdnem kórházba kerültem, annyira összetörtem.
Akkor még csak négy hónapos volt a csecsemőm.

András Pomázi:
Én múlt héten tudtam meg. Megcsaltak minket?

Melánia Csengeri:
Mit mondott a felesége? Hogy ebédelték? Már augusztusban is.

András Pomázi:
De megcsaltak?

Melánia Csengeri:
Nem tudok pontos részleteket, de együtt tervezték a jövőt, és a férjem költözni akart...
Nem kívántam az önök életébe beleszólni, pedig tudtam sok mindent.

András Pomázi:
Nem élhetünk tovább hazugságban...

Melánia Csengeri:
Csontsoványra fogytam. Nagyon lassan jönnek vissza a kilók.

András Pomázi:
A gyerekeinek fel kell nőniük ... Én szeretem a feleségem. Nem értem, miért tette ezt velem. Ezek szerint hónapok óta hazudik nekem ...

Melánia Csengeri:
Próbáljon megnyugodni és a célra gondolni. Nekem fél évbe telt. De azóta visszatalált hozzám a férjem, akit egy csapatépítőre sem engedtem el, mióta ezek történtek.
Az ön felesége pontosan tudta, hogy frissen szültem, és két pici gyerek várja a férjem.

András Pomázi:
Elköszönök.

Melánia Csengeri:
Egy dolgot még elmondhatok?

András Pomázi:
Igen.

Melánia Csengeri:
Köztünk fél éve az a kompromisszum, hogy a férjem soha semmilyen közös munkahelyi eseményre nem megy el, de az ön felesége bejár az irodájába, és nem bírja elviselni, hogy a gyerekeim apjának nem kell és minket választott. Kérem, valahogy okosan állítsa őt le.

Eddig olvastam el a beszélgetést. A zsinagóga előtti padon ültünk. Egy idős hölgy épp a kávéját itta a szemközti járdán a Kamara Café teraszán. Csak annyira emelte fel tekintetét az előtte heverő újságból, amíg megnézte, kik szállnak fel a 74-es trolira a végmegállóban. Nem messze tőlünk turistacsoport hangoskodott. Lábamhoz közel merészkedtek a galambok, talán abban reménykedtek, kenyérmorzsát szórok nekik. Férjem arcába néztem. Vegyes érzelmek kerítettek hatalmukba, miközben láttam rajta a kétségbeesést. Nem volt már vonzó ez az arc, csupán szájalmas, ugyanakkor még kötődtem hozzá. Itt vergődött a férfi, akihez hozzámentem, aki négy éven keresztül elhanyagolt engem, aki megbántott, aki iránt már szinte semmit nem éreztem. Hiába volt erős, tehetséges és híres. Nekem kedvességre lett volna szükségem, amit helyette ebédmeghívómtól kaptam meg. Persze hogy jólesett, amint becéznek. Amint figyelnek rám, és a biztos jövő lehetőségét villantják fel előttem. Nagyokat nyeltem. Próbáltam kendőzni felindultságom.

– Annyira tönkrement már a kapcsolatunk, hogy úgymint mindegy. Ha nem hiszed el, hogy nem csaltalak meg ezzel a férfival, elköltözöm és kész. – Férjem erre felkapta a fejét. Tudtam, ez a legtöbb, amit most tehetek: bedobom a gyeplőt, aztán ha kapaszkodik belém, jó, ha nem, elbuktam. Semmi új nem történik, hányszor külön akartunk már menni. Legalább pont kerül a történetünk végére. Nem számoltam azonban a velem szemben ülő türelmével. Titokban reménykedtem, csak nem hittem el, hogy higgadt tud maradni. Meghökkenő módon nem férjként, hanem barátként szólt hozzám, miközben visszatette a zsebébe mobilját: – Volt értelme ennek? Mire volt jó ez neked? A kaland? A bizsergés? Az idegen test csiklandozó illata? A változás? Az új? A más? A tiltott szerelem? Tönkretennéd egy kétgyerekes családjának életét? Akinek verébfejű férje hozzád menekül lelki támaszáért, miközben dugásban reménykedik? Át akart sétálni az életeden, de áldozatra nem volt hajlandó. Olvastad Márai *Kaland* című színművét? Ebben felszólítják a csábítót: – Ha kellett a kaland, kelljen a kötelesség is! Ez a férfi csak a jót vette volna ki belőled, végül a családjához menekült vissza, és mindkettőtököt beárult a feleségénél, hogy rendeződjön az élete. Most láthatod, ki az, aki melléd áll, és ki az, akinek csak a kellemes szórakozás kell belőled. – Tovább nem szólt. Fejét lehajtva hallgatott. Oldalra néztem. Őszülő halántékát figyeltem, megtört alakját, majd kezén a gyűrűnket. Összeomolva is szép volt, mert minden önzősége ellenére önzetlen tudott lenni ebben a pillanatban. Talán ezzel nyert vissza. Talán. Vagy nem is ő lett úrrá a helyzeten, hanem

fordítva. Akarata ellenére biztosabb ponttá vált, mint kedves ebédmeghívóm. Felálltunk a padról. Visszakísért a munkahelyemre. Nem néztem, ahogy távolodik, ruhám igazgatva szálltam be a liftbe.

Munkaidő után hazamentem. Férjem kedvenc virágcsokrommal várt. Mindenféle szép réti virág volt összekötve benne, körülötte sok zöld levéllel. A rózsát mindig külön vette mellé. Nem szólt semmit. Befeküdtem az ágyunkba, és gyorsan elindítottam laptopomon kedvenc filmsorozatom, hogy megússzam az újabb beszélgetést. Kényelmetlen volt számomra beszélni az egész történetről. Nem is tudtam megnyílni vele kapcsolatban, zavart, rosszul esett, hogy ezt írja rólam egy sértett anya, akihez semmi közöm, aki úgy akarja rendbe hozni a házasságát, hogy engem nevez bűnbaknak. Nem tudom, mennyi mehetett le a filmből, amikor férjem fölém hajolt: – Mi volt megnyerő ebben a férfiban? – A kedvessége. Igen, a kedvessége. – Ezt tudtam csak ismételni, így hamar értelmetlenné vált köztünk a párbeszéd. Hogyan lehet elmagyarázni, hogy mi vonz valakiben? Ráfogjuk a hangjára, a szemére, a mozdulataira, valójában titok, hogy miért pont az illető személy iránt ébred fel bennünk a vágy. Lehet ódákat zengeni a szerelemtől, de az ember állattá változik, amikor beengedi ajtaján az ösztönt. Falni, tépni akarod a másik húsát, ennyi. A többi hazugság és szépítés. Én az elhallgatással hazudtam, a titkolózással, amiről azt hittem, megvéd, titkos oltalmat és örömet ad, ehelyett keserűséget okozott, hogy már látni se kívántam kedves ebédmeghívóm, akit a férjem újra és újra így nevezett: verébfejű. Szabadulni akartam ebből a helyzetből, mindegy hogyan, csak érjen már véget ez a történet. Feltételeket szabtam magamban: ha szeret a férjem, most nekem hisz és nem hagy el. Ha meg nem, úgyis mindegy. Hányszor elhittem neki, hogy nem csalt meg. Ebben a helyzetben érthető módon határozatlan és erőtlén voltam bármilyen döntésre. Nem volt már se titkos, se nyilvános tervem. Annyit akartam, hogy a világ hagyjon békén, ha akar tőlem még egyáltalán valamit. Hosszú időbe telt, míg rendeződni látszott a helyzet. A munkahelyemen ingyenes belépőkártyákat kaptunk a főváros néhány fitnessstermébe és uszodájába. Egyik este tornázni, másik este úszni mentem a Lukácsba. Minderről pontosan beszámoltam férjemnek, aki kijelentette: az első újabb hazugságomig vagy elhallgatásomig ad még esélyt nekünk. Pedig hányszor hangoztatta korábban, hogy a szerelem és a házasság nem esélyadagolás, hanem elfogadás. Én már egyikben sem hittem, csak a munkában, vagyis abban, hogy nap mint nap dolgoznom kell a kapcsolatomon. Tettem is ezt négy éven át. Úgy tűnt, hiába. Most engedtem, hogy a férjem küzdjön, ha akar még ezek után. Nem a kétségbeesés vált úrrá rajtam, hanem a közömbösség – az a fajta közöny, amit nem tud megmagyarázni az ember, csak jön, mint a legforróbb májusi kánikulában a záport hozó eső. Azt akartam, hogy történjen végre az életemben valami, érezzem, hogy újra létezem, törjek ki végre a hétköznapiakból, és érezzek már végre valaki iránt valamit. Nem számítottam rá, hogy férjem kedvessége, figyelmessége, előzékenysége megolvasztja szívemen a kérget.

Ezekben a hetekben sokat utaztunk. Megnéztük Prágát és Barcelonát, majd teljesítettük a Kis-Balaton kerékpártúrát. Utóbbin éreztem, hogy nem bírom tovább, a forróságtól, zúgni kezdett a fejem és hányinger környékezett. Amikor a túraútvonalat jelző tábla híján rámentünk a gyorsforgalmi útra, ahol tilos a biciklizés, összeomlottam. Gyorsan leszálltunk a kerékpárokról. Férjem átsegített a biztonsági korláton, miközben zokogásban törtem ki.

– Nem bírom tovább! – sírtam hangosan. Végtagjaim nyilalltak a fájdalomtól és a fáradtságtól, lépni is alig tudtam, mégsem volt más választásom, vissza kellett ülni a biciklire és tovább tekerni a jó irányba. Célbaérésünk után döbbentem rá, hogy ugyanez történik a házasságommal is. Amikor elviselhetetlenné válik, egyszer csak jön valami, ami továbbvisz, továbblendít. Egy esemény, egy hangulati állapot, egy újabb helyzet, amitől együtt maradunk. Nem tudom megmagyarázni ezt az erőt, de meghalad engem. Pedig hányszor terveztem, hogy elköltözöm, eltűnök, beadom a válókeresetet és új párt választok. Van, amikor semmi nem tud elszakítani a másiktól, akkor sem, ha mi magunk akarjuk a különválást. És ez nem a szenvedély, hanem a történések olyan láncolata, amitől továbbgördül minden ...

Kedves vendéglátóm végül nem költözött el családjától. A férjem bosszú helyett csendes házastársi szeretettel segít. – Elhagytál volna minket? – kérdi néha szomorúan. Ilyenkor átöleli a kutyánkat, akivel együtt élünk egy tömbházban. Válasz helyett arra gondolok: észrevétlenül jöttünk rendbe. A kutya lábához heveredik az ágyra, a paplanra teszi a fejét és figyel. Hűségesen kitart mellettünk akkor is, ha sosem lesz kertés házunk, hanem albérletről albérletre vándorlunk. Sírnunk kezd, ha magára hagyjuk. Semmi más nem kell neki, csak a jelenlétünk. Reggelente, amikor munkába megyek, mindketten elkísérnek a 74-es troli zuglói végmegállójába. Hosszan integetnek utánam ...